

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/41/2016
Identifikačné číslo spisu: 1111244416
Dátum vydania rozhodnutia: 28.06.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Daniela Sučanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:1111244416.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu mal. X. K., nar. XX. januára XXXX, zastúpeného otcom J. K., bývajúcim v Z., zastúpeným advokátskou kanceláriou FUTEJ & Partners, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Radlinského č. 2, IČO: 35955341, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Národná banka Slovenska, so sídlom v Bratislave, Imricha Karvaša č. 1, IČO: 0844789, o náhradu škody, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 15 C 180/2011, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 28. apríla 2015 sp. zn. 14 Co 390/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 27. marca 2014 č.k. 15 C 180/2011-259 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca voči žalovanej domáhal náhrady škody, za ktorú podľa jeho názoru zodpovedá žalovaná v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Proti tomuto rozsudku žalobca podal odvolanie.

Okresný súd Bratislava I uznesením z 22. mája 2014 č.k. 15 C 180/2011-282 uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie vo výške 20 € [položka č. 7a Sadzobníka, prílohy zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „zákon č. 71/1992 Zb.“)]. Aj proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave uznesením z 28. apríla 2015 sp. zn. 14 Co 390/2014 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

Proti uvedenému uzneseniu podal žalobca dovolanie. Uviedol, že odvolací súd mu odňal možnosť pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), lebo mu uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie, i keď zákon č. 71/1992 Zb. s podaním jeho odvolania nespája vznik poplatkovej povinnosti. Žalobu v prejednávanej veci podal totiž v čase, keď konanie o nej bolo ex lege (vecne) oslobodené od súdnych poplatkov. Toto oslobodenie sa vzťahuje na konanie ako celok (teda aj na odvolanie) a trvá až do právoplatného skončenia konania. Žiadal preto napadnuté rozhodnutie zmeniť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p.] po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade so zákonom

§ 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

1. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci rozhodol odvolací súd uznesením.

Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Žalobcom napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nemá znaky uznesení, ktoré sú uvedené v týchto ustanoveniach.

Dovolanie by vzhľadom na vyššie uvedené bolo procesne prípustné, len ak v konaní, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, došlo k procesnej vade uvedenej v ustanovení § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že z hľadiska § 237 O.s.p. nie je relevantné tvrdenie dovolateľa o existencii vady uvedenej v tomto ustanovení, ale len zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto vade skutočne došlo.

Dovolateľ procesné vady konania uvedené v § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

2. Žalobca v dovolaní namieta, že v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Podľa jeho názoru mu odvolací súd mu odňal možnosť pred súdom konať, lebo mu uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie, i keď zákon č. 71/1992 Zb. s podaním jeho odvolania nespája vznik poplatkovej povinnosti. Žalobu v prejednávanej veci podal totiž v čase, keď konanie o nej bolo ex lege (vecne) oslobodené od súdnych poplatkov. Toto oslobodenie sa vzťahuje na konanie ako celok (teda aj na odvolanie) a trvá až do právoplatného skončenia konania.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Najvyšší súd už v uzneseniach sp. zn. 3 Cdo 102/2015, 3 Cdo 103/2015, 3 Cdo 174/2015, 3 Cdo 536/2015, 3 Cdo 688/2015, 3 Cdo 828/2015, 3 Cdo 978/2015, 3 Cdo 979/2015, v ktorých išlo o skutkovo a právne obdobnú vec a žalujúcu stranu zastupovala tá istá advokátska kancelária, uviedol, že „samotným vyrubení súdneho poplatku sa účastníkovi neodníma žiadne procesné oprávnenie a nedochádza k odňatiu jeho možnosti pred súdom konať“.

Žalobca tvrdí, že súdy nezohľadnili tú skutočnosť, že predmetné konanie je (podľa jeho právneho názoru) aj po 1. októbri 2012 vecne oslobodené od súdnych poplatkov. V tejto časti namieta nesprávnosť právneho posúdenia, na ktorom spočíva napadnuté uznesenie. Nesprávne právne posúdenie (pokiaľ k nemu vôbec došlo) ale nezakladá prípustnosť dovolania. Nejde totiž o vadu konania uvedenú v ustanovení § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 239 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania proti uzneseniu.

3. Nad rámec vyššie uvedeného dovolací súd uvádza, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté stanovisko, právna veta ktorého znie: „Ak bolo odvolanie (dovolanie) podané po 30. septembri 2012, vzťahuje sa na poplatkovú povinnosť v odvolacom (dovolacom) konaní právna úprava účinná od 1. októbra 2012, i keď konanie vo veci samej na súde prvého stupňa začalo pred 30. septembrom 2012“. Toto stanovisko bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 1/2016.

4. Vzhľadom na to, že dovolanie žalobcu proti uzneseniu odvolacieho súdu, nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné, nepreukázaná bola žalobcom tvrdená vada konania uvedená v § 237 písm. f/ O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani ďalšie vady v zmysle § 237 O.s.p., dovolací súd odmietol

dovolanie žalobcu ako procesne neprípustné (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Úspešnej žalovanej nepriznal dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodala návrh na jej priznanie (§ 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.